

WAT VOORAFGING AAN MIA'S TERUGKEER

ZOMERNACHT

#Like
Me

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnet.be
www.fabricmagic.com
www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT / Fabric Magic, 2024
ISBN 978 90 209 3154 9
D/2024/45/546
NUR 282, 283

Tekst: Stien Matthys
Vormgeving cover: Studio Lannoo (Aurélië Matthys)

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vrolijkheid, spanning & onrust

Gierend van het lachen probeerde ik overeind te blijven.

Ik zat met drie jongens en nog een ander meisje op een *banana boat*, een opblaasbare boot in de vorm van een enorme banaan, die werd voortgetrokken door een motorbootje, en ik hield me stevig vast.

De man op het motorbootje had beloofd niet té snel te gaan, maar ondanks die belofte leek het alsof we over de golven vlogen en de plezierige spanning die ik door mijn lijf voelde razen bij elke scherpe bocht die het bootje maakte, was overweldigend.

Bij de vierde bocht vloog een van de jongens, die aan de rand van de gigantische opblaasbanaan zat, het water in. Toen ik achteromkeek, zag ik hem lachend en proestend boven water komen en zijn duim naar ons opsteken, als teken dat hij in orde was.

We waren net dicht genoeg bij het strand, dus zwom de jongen gewoon terug, waardoor de man op het motorbootje

hem niet hoefde op te pikken en wij verder over de golven konden vliegen.

Naast mij gilde het andere meisje, dat zich net als ik stevig vasthield en het ook op een vrolijk gillen zette.

Ik kende geen van de anderen op de banaan, we hadden elkaar daarnet ontmoet op het strand toen ik besloten had dat ik eindelijk eens zo'n zotte *banana boat* op wilde. Je kon er met vijf op en zij hadden nog een plaatsje over, dus vonden ze het prima dat ik met hen meeging.

Ik vond het geweldig en vroeg me af waarom ik dit niet eerder had gedaan. Misschien kon ik mijn ouders er wel van overtuigen zelf zo'n *banana boat* te kopen. Of een jetski.

Toen het motorbootje terug bij de steiger kwam, waren we nog maar met twee op de banaan. Een van de jongens en ikzelf waren de enigen die de rit overleefd hadden. We lachten, feliciteerden elkaar, namen afscheid en ik bedankte de eigenaar van de motorboot voor de avontuurlijke rit.

Nog nagenietend ging ik op het strand zitten, in de zon, tot mijn bikini droog genoeg was om er mijn short en T-shirt over aan te trekken.

Ik had met mijn ouders afgesproken in het restaurant, dus ik wilde daar niet kletsnat aankomen.

In de Ochie, het kleine visrestaurantje waar we al sinds onze aankomst hier zo graag kwamen, zag ik mama en mams al op het terras zitten. De Ochie was een heerlijk eenvoudige

strandbar, helemaal anders dan onze luxehotels, en we hielden alle drie van deze plek.

Het verbaasde me niet dat mijn ouders champagne hadden besteld, die net op tafel werd gezet toen ik aanschoof. Mama en mams hadden een druk leven en als ze eindelijk eens tijd hadden om te aperitieven op een zonnig terras, deden ze dat graag met een glaasje champagne.

Nu leek er iets anders aan hen, alsof de champagne iets feestelijks inluidde.

Mijn ouders waren vrolijke vrouwen, maar nu lag er een twinkeling in hun ogen, alsof ze al de hele tijd op mij aan het wachten waren en heel blij waren dat ik er eindelijk was.

‘We hebben groot nieuws’, zei mams glunderend zodra ik op mijn stoel zat.

Verbaasd keek ik hen aan.

Mams keek even naar mama, die diep ademhaalde en naar haar knikte.

‘We hebben besloten... naar België terug te gaan’, zei mams, terwijl ze vrolijk in haar handen klapte.

Het duurde even voor ik besepte wat ze zei. Had ik het wel goed gehoord?

‘We... gaan... wat?’ stamelde ik.

Mama reikte met haar hand over de tafel en streelde zacht over mijn arm.

‘Het is zover, Patatje’, zei ze. ‘We gaan terug. Voorgoed deze keer.’

Oh my god... Dit gebeurde echt.

Ongemakkelijk schoof ik wat heen en weer op mijn stoel. Van schrik wist ik geen woord meer uit te brengen en ik zag dat het mijn ouders wat uit evenwicht bracht.

Mams kneep haar ogen tot spleetjes.

‘Dit wilde je toch, niet?’

Ja natuurlijk, wilde ik zeggen. Ja, dit wil ik. Ik wilde stiekem zelfs dat ik het op een juichen kon zetten, dat ik kon zeggen hoe geweldig spannend ik dit vond, maar ik kreeg geen woord over mijn lippen, het leek alsof mijn tong bevroren was in mijn mond.

‘Wanneer...’ stamelde ik.

‘Eind van deze week al’, reageerde mama glunderend. ‘We wilden dat alles geregeld en in orde was voor we je het nieuws vertelden.’

Mama keek zó gelukkig, dat ik nog minder durfde te tonen hoe overdonderd ik was.

Natuurlijk wilde ik terug naar België, waar het eerste hotel lag dat mama en mams hadden opgericht, ik had er een hele tijd geleden zelf om gevraagd, had gezegd dat ik naar een echte school wilde, dat ik vrienden wilde vinden met wie de vriendschap langer kon duren dan enkele maanden.

Wat ik ze natuurlijk niet had verteld, was dat ik vooral terug wilde naar België om er antwoorden te vinden op de vragen die ik niet durfde te stellen.

Ineens voelde ik een mengeling van opwinding én angst opborrelen in mijn buik.

Als we eind deze week al vertrokken, dan kon ik mijn zoektocht over enkele dagen al beginnen, dan zou ik binnenkort weten...

‘Miaatje, gaat het wel?’ vroeg mams met een frons op haar voorhoofd.

‘Ja, absoluut’, reageerde ik snel.

Oef, ik kreeg woorden uit mijn mond. Ik wilde niet dat ze iets doorhadden. Ze kenden me zo goed dat ze zeker vragen zouden blijven stellen als ik zo raar bleef doen. Doe normaal, Mia, doe normaal. ‘Het overvalt me gewoon, het is... zo... snel allemaal.’

Mams knikte vol begrip.

‘Het is inderdaad snel, dat weten we. We hadden het je misschien wat eerder moeten zeggen...’

Vanaf de overkant van de tafel keken ze me beiden warm en vol liefde aan en pas nu besepte ik dat er een traan over mijn wang rolde. Oh nee, waarom hilde ik nu ineens? Van opluchting? Spanning? Opwinding?

Er schoten tientallen gedachten door mijn hoofd.

Misschien was het goed dat ze dachten dat ik verdrietig was omdat ik al heel snel afscheid zou moeten nemen van Jamaica? Zo zouden ze geen andere vragen stellen. Toch?

Mama begon ongemakkelijk te prutsen aan het papieren servet naast haar bord.

Sinds mams en mama de hotelketen uit de grond hadden gestampt, verhuisden we om de zoveel maanden. Zodra een nieuw hotel klaar was of de begeleiding van mijn

moeders er niet meer nodig was, pakten ze hun boeltje in en vertrokken. Ik verhuisde gewoon mee en vond het elke keer geweldig.

Van een hotel in de bergen naar een hotel aan een zui-
ders strand, het voelde altijd als reizen en vakantie.

Als we in een land verbleven waar ik het na enige tijd
toch niet helemaal meer naar mijn zin had, keek ik uit naar
een nieuw hotel, een nieuw land, nieuwe mensen.

Maar we waren nu bijna twee maanden in Jamaica en
ik had het hier best naar mijn zin, waardoor ik bijna ver-
geten was dat ik de vraag om terug te keren aan mijn ouders
had gesteld.

Vorige week nog hadden we gevierd dat het hier zo
leuk was. Een vrolijk en gek feest in de zon op het dakterras
van het hotel, met wat vrienden en hotelpersoneel. Ik had
gedanst alsof mijn leven ervan afhing.

Mams en mama moesten tijdens het feest al geweten
hebben dat we opnieuw zouden verhuizen. Waarom hadden
ze mij toen niks gezegd? Ik moest me in mijn hoofd op mijn
zoektocht kunnen voorbereiden. Er was ineens heel weinig
tijd nu...

Ik had ook helemaal niet verwacht dat ze op mijn vraag
zouden ingaan. Ze hielden zo van dit leven, van het vele
reizen, de verschillende landen en culturen. Ik voelde me
rot nu ik wist dat ze hun eigen gevoel aan de kant hadden
gezet voor dat van mij, terwijl ik niet eens vrolijk reageerde.

‘Patatje...’ begon mama.

Ze keek op van het servet, dat nu bijna helemaal in reepjes op de tafel lag.

In onze eigen hotels lagen er nooit papieren servetten op tafel, dat was niet chic genoeg. Er lagen prachtige stoffen doekjes, en de obers kwamen langs met schaaltes citroenwater zodat mensen hun handen en hals konden verfrissen indien ze dat wensten. Waarschijnlijk was mama blij dat het hier, in de Ochie, wel papieren servetten waren. Zo had ze nu iets omhanden en kon ze haar ongemakkelijkheid beter verstoppen.

‘Patatje... we wilden het je al eerder vertellen, maar je weet hoe het gaat...’

‘Een week is wel echt heel kort’, zei ik zacht.

Ik moest volhouden dat dat de reden was waarom ik me zo ongemakkelijk gedroeg. Zolang mama en mams dachten dat ik raar deed omdat ik het vertrek nogal snel vond, zouden ze niet doorvragen naar wat de échte reden was.

Ze hadden deze beslissing met de beste bedoelingen genomen, om mij gelukkig te maken, hun enige dochter, hun enige kind. Het laatste wat ik wilde, was ze een slecht gevoel geven.

‘Patatje, echt, we zouden je graag nog enkele weken geven hier, maar de beslissing is genomen. België zal je rust geven, het zal je de kans geven een leven op te bouwen...’

Ik zag mama’s lippen bewegen, maar haar stem stierf weg.

Ik zou hetzelfde doen als altijd: mij van mijn beste

kant tonen, superlief zijn voor alles en iedereen. En ik zou opnieuw makkelijk vrienden maken. Het zou deze keer niet anders zijn, in België. Maar het mooist was dat ik eindelijk de kans zou hebben... *my god*, de spanning maakte me bijna gek.

‘Het zal nog makkelijker zijn dan anders’, zei mama en pas nu had ik door dat ze nog steeds tegen mij aan het praten was. ‘Het is je geboorteland, je moedertaal, je zult in een mum van tijd een hele hoop echte vrienden hebben.’

Onder de tafel sloop Ziggy voorbij, de huiskat van de Ochie. Hij duwde zijn kop tegen mijn blote voet aan, waardoor mijn teenslipper op de grond gleed.

Mams en mama keken me verwachtingsvol aan en ik zag vraagtekens in hun ogen. Het was duidelijk dat ze aan het wachten waren tot ik mijn mond zou opendoen.

Het was gek hoe ik blokkeerde. Ik wilde ze dolgraag vertellen wat ik van plan was, maar ik wist dat het alles in de war zou sturen en dat ze er bovendien ongelukkig over zouden zijn.

Ik kon onmogelijk zeggen wat ik van plan was, toch?

Mama glimlachte naar me, maar ik wist me geen houding te geven.

Ik haalde diep adem, probeerde mijn gedachten op een rijtje te zetten, probeerde iets te zeggen, maar niets van dat alles lukte me.

Mams fronste haar wenkbrauwen, boog zich over de tafel heen naar mij toe en wilde haar hand op die van mij

leggen, maar door de plotse beweging schrok ik en schoof mijn stoel achteruit.

Als ik hier nog langer bleef zitten, nog langer in hun ogen moest kijken, die me zo warm aankeken, zou ik al mijn kaarten op tafel gooien. Ik zou alles vertellen wat me op het hart lag en ik zou mijn eigen plan compleet in de war sturen.

Het zou zo dom zijn om het te verknallen nu het eindelijk zover was.

Ik wilde helemaal niet dat mama en mams zich zorgen maakten of niet begrepen waarom ik zo weinig zei, maar ik wilde nog minder dat ze doorhadden dat ik iets verzwegen.

Mijn ouders waren duidelijk in de war toen ik uiteindelijk opstond.

Mams legde een hand op mama's arm, als om haar tot kalmte aan te manen, maar ik zag dat mama op het punt stond in tranen uit te barsten.

Ik voelde mijn hart kloppen in mijn keel, maar het lukte me niet weer te gaan zitten op mijn stoel.

Terwijl mensen aan andere tafeltjes stiekem naar ons staarden, draaide ik me om en liep het terras af, het zand op. Het leek alsof ik geen adem kon halen, ik wilde weg van deze situatie waarin ik verdwaalde.

Ik hoorde mama mijn naam nog roepen, maar durfde niet meer om te kijken, bang dat ik ze over mijn plan zou vertellen.

Waarschijnlijk zou mams sussend herhalen: 'Rustig maar, Melanie, ze komt zo wel terug.' Mams zou zeggen dat

ze me even de tijd moesten geven, waarop mama in paniek zou raken en zou antwoorden dat het gevaarlijk was voor een jong meisje om alleen op het strand te lopen.

Maar ik was geen klein kind meer. En hoewel ik dolgraag hun armen om me heen wilde voelen, had ik even tijd voor mezelf nodig. Ik moest zwijgen om mijn plan niet in gevaar te brengen en dat zou niet lukken als ik bij hen aan tafel bleef zitten.

Ik liep met grote stappen, maar met een heel klein hartje, over het zand, weg van het terras, weg van mijn moeders.

Ravi zwaaide toen hij me het terras van Little Man op zag komen en ik was opgelucht hem te zien. Een ander gezicht, dat was wat ik nodig had nu. Iemand tegen wie ik niet de neiging zou hebben al mijn geheimen te vertellen.

Ravi had ik leren kennen via Loes, die ik op dag één op de internationale school had ontmoet.

De vakantie was dan wel net begonnen toen we hier arriveerden, maar mama had toch gewild dat ik enkele dagen naar een privéschool ging, omdat ik door het geregeld verhuizen soms wat leerstof moest inhalen. Vooral met wiskunde had ik moeite, dus enkele extra lessen konden geen kwaad, had mama gezegd.

Loes was een meisje uit Nederland, dat hier al twee jaar met haar vader woonde, die in een privékliniek werkte in Kingston, de hoofdstad, niet zo ver van ons hotel. Ze maakte de lesdagen veel leuker.

Misschien was het omdat we dezelfde taal spraken, omdat we elkaar begrepen, dat we elkaar meteen leuk hadden gevonden. Het leek vaak alsof we elkaar al langer kenden en ik denk dat ook zij blij was om even iemand als vriendin te hebben.

De jongens en meisjes die ik in andere landen leerde kennen, was ik 'vakantievrienden' gaan noemen, omdat ik ze nooit heel lang kende. Soms vond ik dat jammer, maar ik was er ondertussen aan gewend geraakt.

Ook al was Loes dus een vakantievriendin en ook al wist ze dat ik niet lang zou blijven, ik had er geen idee van hoe ze het nieuws van ons vertrek zou opnemen.

Via haar had ik Ravi leren kennen, die even oud was als Loes en ik. Het klikte meteen toen Loes ons op een middag aan elkaar had voorgesteld.

Ravi's ouders waren de eigenaren van Little Man, een naam waarvan Ravi lachend had gezegd dat hij die zou veranderen als hij ooit het hotel van zijn vader zou overnemen. Zijn vader was een heel kleine man én had het kleinste hotel langs de kustlijn, maar Ravi vond de naamkeuze heel jammer. Hij vond dat zijn vader trots mocht zijn op zichzelf én op zijn hotel.

Ravi's oudere broer, Gabriel, had een nevenproject opgestart bij het hotelletje, om toeristen te leren surfen. Zodra Ravi tien jaar oud was, begon hij mee te helpen in de surfclub. Ik was meteen onder de indruk toen ik het gezin leerde kennen. Ravi had dezelfde leeftijd als ik, maar sprak met de toeristen als een volwassene.